

„Indiferența și lenea sunt mai vătămătoare decât toată lucrarea diavolească.”

Sfântul Ioan Damaschin.

Duminica a 6-a după Paști - **Vindecarea orbului din naștere** (Ioan 9, 1-38)

DESPRE ORBIREA SUFLETEASCĂ

Părintele Cleopa Ilie

Toți am văzut oameni orbi, fie din naștere, fie din accidente, fie în urma unor boli grele. Ori de câte ori vedem un orb, ne cuprinde pe fiecare un sentiment de milă, ba câteodată ne dau și lacrimile. El nu poate merge singur, nu poate vedea cerul, soarele și frumusețea florilor. Nu poate privi icoana și crucea la care se închină, nici fața mamei, a copiilor și a semenilor săi. Orbul nu poate citi o carte sfântă, nu poate lucra mai nimic și se simte o povară pentru familie și societate, căci trăiește mai mult din mila altora. Un asemenea om orb la ochii trupului este vrednic de jale, de îndurarea tuturor. Dumnezeu însă,

mângâie pe cei fără vedere cu alte daruri: cu multă înțelepciune, cu vorbire frumoasă, cu smerenie, cu darul lacrimilor și adeseori cu darul cântării frumoase. Căci Creatorul a toate, prin dumnezeiasca pronie, are milă de zidirea Sa. De aceea zice Duhul Sfânt, prin gura psalmistului: *„Domnul înțelepțește orbii!”* (Psalm 145, 8).

Mult mai grea și mai vrednică de plâns este însă orbirea minții, a inimii, a voinței și conștiinței. Căci și sufletul este cu mult mai de preț decât trupul. De aceea zice Mântuitorul: *„Ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă își pierde sufletul? Sau ce ar putea să dea omul, în schimb pentru sufletul lui?”* (Marcu 8, 36-37). Sufletul fiind creat de Dumnezeu veșnic, orbirea sufletească este una din cele mai grele boli care duce la pierderea sufletului și la osânda lui veșnică. De aceea și vindecarea acestei boli este cu mult mai

CUPRINS

Despre orbirea sufletească	1
Înălțarea Domnului	3
Sfântul Ierarh Luca al Crimeei	6
Să știi unde să cauți	7
Fetelor, nu vă căsătoriți cu băieții care se masturbează! (II)	8

grea și mai importantă decât vindecarea orbirii trupești.

Ce înțelegem prin orbirea sufletească sau duhovnicească? Înțelegem întunecarea și înrobirea sufletului prin tot felul de păcate sufletești și trupești. Adică trufia minții, împie-

trirea inimii, slăbirea voinței și a conștiinței, necredința, deznădejdea, mândria, sinuciderea, uciderea sufletească și trupească, avortul, ura și mânia dintre oameni, divorțul, desfrâul, minciuna, iubirea de averi, zgârcenia, lăcomia, beția, lenea și altele. Toate păcatele sunt boli ale sufletului care îl aruncă în orbire și nesimțire, iar trupul în boli grele și fără leac. Și dacă nu părăsim păcatele care ne robesc prin căință, spovedanie și înnoire duhovnicească, orbirea sufletului, ca orice boală, duce la moartea sufletească și la osânda sufletului în chinurile iadului.

Oare ce este creștinul care își schimbă credința în Dumnezeu și părăsește biserica întemeiată de Hristos și de Sfinții Apostoli și se duce la secte religioase de tot felul, dacă nu orb la suflet? Ce este creștinul care nu vine cu anii la sfânta biserică, nu se roagă, nu citește cărți sfinte și amână pocăința și spovedania până în ceasul morții, dacă nu un bolnav și orb sufletește? Ce este omul care se numește creștin doar cu numele și își cheltuiește timpul, averea și sănătatea în griji trecătoare și în păcate de moarte, dacă nu un om nefericit și orb la suflet? Ce este creștinul care n-a citit măcar odată Sfânta Scriptură, mai ales Noul Testament și alte cărți creștinești de învățătură, care călăuzesc și luminează mintea și sufletul spre Hristos, dacă nu un om nefericit și lipsit de lumina cunoștinței și a bucuriei duhovnicești? Ce este creștinul care își risipește viața în beții și desfrânări, în certuri și di-

vorțuri, în judecăți și ură, dacă nu un om slab în credință și amăgit de diavoli, un om orb și bolnav la suflet, care umblă pe calea pierzării și nu mai este în stare să se scoa-

le din păcate, să se pocăiască și să-și mântuiască sufletul? Câtă orbire și necredință nu au acei soți care se căsătoresc doar din plăcere, pentru păcate și nu vor să nască copii, sau dacă îi nasc, îi smintesc cu viața lor și nu le dau o educație sănătoasă, creștinească? Și doar vedem câte neînțelegeri și divorțuri, câte avorturi, beții și lipsă de educație religioasă, destramă astăzi unitatea familiilor noastre, a acestor celule vii ale vieții și societății. Și toate aceste păcate ne robesc din cauza orbirii noastre sufletești. Din cauza nepăsării, a necredinței unora în Dumnezeu, a lipsei de educație creștină, de cunoaștere a Evangheliei, din cauza lipsei de la viața Bisericii, a amânării spovedaniei, a lipsei unui duhovnic bun, și a uitării multora de moarte și de judecata ce ne așteaptă.

Iată, deci, ce este orbirea sufletească și cât de mult ne robește pe toți. Pe unii cu păcate trupești, pe alții cu cele sufletești și pe toți cu împietrirea inimii, cu lipsa rugă-

„Nu căuta să faci deosebire între cel vrednic și cel nevrednic, ci toți oamenii să fie pentru tine deopotrivă în bunătatea ta.” Sfântul Isaac Sirul

ciunii, cu uitarea de Dumnezeu și cu mulțimea griilor pământești. În fața Mântuitorului care ne va judeca, nu este nimeni bun, nimeni drept, curat și vrednic de viața viitoare. Cum ne putem vindeca de această cumplită nesimțire a inimii, de robia patimilor și de orbirea sufletelor noastre? Prin părăsirea păcatelor care ne robesc, prin întoarcerea din nou la Hristos, la biserică, la rugăciuni, la smerenie și pocăință. Adică să facem ce a făcut orbul din Evanghelia de azi, pe care l-a întrebat Hristos: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? Și el a răspuns din toată inima: Cred, Doamne. Și s-a închinat Lui!” (Ioan 9, 38).

Ne întrebă și pe noi astăzi Hristos: „Creștinilor, credeți voi cu tărie în Hristos, Mântuitorul lumii? Păziți poruncile Lui? Credeți voi în Sfânta Evangheliie ca să aveți viața veșnică? Credeți voi că Dumnezeu a creat lumea, că are milă de ea și El singur o poate salva de la distrugere și moarte?” De răspunsul pe care îl vom da, depinde mântuirea sau osânda fiecăruia dintre noi. Iar dacă credem în Fiul lui Dumnezeu cu tărie, atunci să împlinim poruncile Lui și să facem ce a făcut orbul din Evangheliie. Că după ce i-a pus fină pe ochi l-a trimis să se spele la izvorul Siloam din apropiere și îndată s-a vindecat și a văzut. Tina de pe ochii sufletului este necurăția păcatelor noastre, de care ne curățim prin baia lacrimilor și a spovedaniei. Să ascultăm de Hristos și să facem ce ne poruncește El. Să ne spălăm ochii sufletești, adică mintea, inima și voința prin rugăciune, pocăință și

milostenii, și atunci ne vom vindeca sufletul ca și orbul din Sfânta Evangheliie.

lubifi credincioși,

Viața pământească este scurtă și plină de suferință și amăgitoare, iar viața cerească este binecuvântată și plină de fericire veșnică. Să părăsim păcatele care ne orbesc și ne ucid sufletul și să ne reîntoarcem la Hristos. Nu-i de ajuns să facem o cruce și să zicem: „Doamne, Doamne!” Ni se cere o profundă înnoire duhovnicească a vieții. Ni se cere să aruncăm de pe ochii sufletului tina patimilor de până acum, spălându-ne la apa Siloamului, adică la baia spovedaniei, apoi să intrăm sub ascultarea lui Hristos și a Bisericii pe care a întemeiat-o pe pământ. Smerindu-ne, rugându-ne, împăcându-ne unii cu alții, mergând regulat la biserică, făcând milostenie după putere, crescându-ne copiii în dreapta credință și în iubire de Dumnezeu, devenim creștini buni, fii adevărați ai Bisericii Ortodoxe și moștenitori ai împărăției Cerurilor. Amin.

ÎNĂLTAREA DOMNULUI

Praznicul împărătesc de astăzi al Înălțării este coroana sărbătorilor Domnului: dacă Nașterea lui Hristos este începutul și rădăcina, sărbătoarea de astăzi este sfârșitul și culmea. Cu minunea Înălțării Domnului la cer se încheie lucrarea Sa pământească pentru mântuirea neamului omenesc.

Domnul Iisus Hristos S-a înălțat la ceruri ca un Dumnezeu și stă în cinste și mări-

„Este nu neputință să dobândim înțelepciunea fără să trăim într-un mod înțelept.” Sfântul Grigorie de Nazianz

re de-a dreapta Tatălui. Însă, Înălțarea Lui nu înseamnă retragerea din creație; El continuă să fie prezent și lucrător prin Sfântul Duh. Cu fiecare an, praznicul Înălțării Domnului actualizează adevărul de credință istorisit de Sfânta Evanghelie, că după Învierea din morți, Domnul nostru Iisus Hristos a petrecut pe pământ încă vreme de patruzeci de zile. În tot acest timp El S-a arătat de mai multe ori Apostolilor Săi, a mâncat, a vorbit cu dânșii despre lucrurile veșnice ale împărăției lui Dumnezeu, pentru a-i convinge de Învierea și dumnezeirea Sa. Pe Toma l-a întărit în credință, pe Petru l-a pus în apostolat și l-a trimis la propovăduire. Tot în acest timp, Iisus a dat Apostolilor Săi putere de a lega și dezlega păcatele oamenilor.

„Datu-Mi-s-a toată puterea în cer, și pe pământ” (Matei 28, 18). „Oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate și în cer, și câte veți dezlega pe pământ, vor fi dezlegate și în cer” (Matei 18, 18). După ce le-a dat această putere, le-a spus și i-a încredințat, „că va fi cu ei și cu lumea până la sfârșitul ei”, adică va continua într-un chip nou să lucreze și să ajute pe oameni să se mântuiască. La împlinirea acestor 40 de zile de la Înviere, Mântuitorul apare pentru ultima oară în mijlocul Apostolilor în Ierusalim și după ce a mâncat cu ei, pentru a-i convinge despre adevărul Învierii Lui, îi ia cu Sine, ducându-i pe Muntele Măslinilor, aproape de Betania. Ajunși pe vârful acestui munte și „ridicându-și mâinile, i-a binecuvântat și când îi binecuvânta, S-a depăr-

tat de la ei și S-a înălțat la cer.”

Înălțându-Se la cer cu trupul Său el înviat, El a binecuvântat cu mâinile care purtau rănilor cuiele. Vedem cum istoria venirii Sale în lume a început cu binecuvântare și se sfârșește cu binecuvântare: vestind venirea Sa în lume, Arhanghelul Gavriil a intrat la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu cu cuvintele: „Bucură-te, ceea ce ești plină de har... Binecuvântată ești tu între femei!” (Luca 1, 28), iar acum, când își ia rămas bun de la cei care L-au primit, își întinde mâinile binecuvântându-i din belșug.

În Faptele Apostolilor se spune că „un nor L-a luat de la ochii lor și privind ei, pe când El mergea la cer, iată doi bărbați au stat lângă ei îmbrăcați în veșminte albe și le-a zis: «Bărbați Galileeni, de ce stați, privind la cer? Acest Iisus care S-a înălțat de la voi la cer, așa va veni, precum L-ați văzut mergând la cer»” (Faptele Apostolilor 15, 9-12). Aceasta este vestirea lui Hristos prin cei doi îngeri ai Săi. În nemărginita Sa iubire pentru oameni, chiar la vremea Înălțării Sale la cer, către tronul slavei Dumnezeului Celui în Treime, El nu Se gândește la Sine, nici la slava Sa după toată umilirea, nici la odihna după muncile Sale cele grele de pe pământ, ci la ucenicii Săi care au rămas în urmă pe pământ și

„Precum molia roade haina și carul lemnul, așa întristarea întuneacă sufletul omului.” Sfântul Ioan Casian

care erau întristați pentru despărțirea de Hristos, simțindu-se singuri și părăsiți. Deși El însuși le-a dat lor sfătuire și încurajare îmbelșugată, El le trimite îngerii Lui, ca să le dea lor mai multă mângâiere și bucurie, prin făgăduința revenirii Lui. Astfel întăriți și luminați, ucenicii s-au închinat Domnului cu duhul și cu trupul, ca semn al smereniei și ascultării lor. Această închinăciune a lor înseamnă: *Facă-se voia Ta, O Doamne Atotputernic!*

Și ei s-au întors de la Muntele Măslinilor la Ierusalim, așa cum li se poruncise, dar nu cu tristețe, ci „cu bucurie mare” și stăruiau în rugăciune, așteptând „putere de sus” - Pogorârea

Sfântului Duh.

Prin Înălțare, Domnul pătrunde cu harul Său întru cele din lăuntru ale sufletului omenesc, îl curăță, îl purifică și-i imprimă o mișcare către Hristos, către chemările cerești, către viața veșnică, devenind una cu Trupul Său tainic și zidind Biserica Sa prin pogorârea Sfântului Duh, care s-a așezat mai întâi în chip desăvârșit peste omenitatea lui Hristos.

Astăzi Mântuitorul Se înalță la ceruri, iar noi ne înălțăm pe treptele trăirii duhovnicești. Înălțarea Fiului lui Dumnezeu ne arată folosul ridicării noastre deasupra grijilor și a supărărilor cotidiene.

Acolo unde este comoara omului, acolo este și inima sa.

„Veniți să ne trezim și să ne ridicăm ochii și cugetele la înălțime; să ne înălțăm, noi, muritorii, privirile împreună cu simfurile spre porțile cerești” - iată îndemnul marelui praznic de astăzi. Experiența de milenii a înaintașilor dovedește că numai valorile spirituale dănuiesc în timp; restul e deșertăciune. De ce să ne umplem timpul cu... nimicul? Această detașare, sau mai bine zis, înălțare este grea, dar Mântuitorul ne sprijină prin înălțarea Sa. Toată viața ar trebui să fie o înălțare continuă la ceruri...

„Sus să avem inimile” auzim la Dumnezeiasca Liturghie. Trebuie ca mintea noastră, inima noastră, toată existența noastră să se ridice către cele de sus. Și dacă luăm aminte la viața Mântuitorului petrecută pe pământ, o viață în care nu și-a afirmat dumnezeirea Sa decât în mod întâmplător și foarte reținut, vedem cum **calea înălțării noastre este smerenia.**

Condiția vieții creștine este smerenia. Fără smerenie nu există înaintare. Și e bine să avem în vedere încă ceva, și anume că pe același munte pe care Domnul Hristos a suferit în grădina Ghetsimani, S-a smerit înaintea lui Dumnezeu, de pe același munte S-a înălțat la cer. Pentru că există o legătură între smerenie și înălțare.

„Cel ce se smereste pe sine se va înălța” (Luca 14, 14). Il va înălța Domnul Hristos. După Învierea și Înălțarea Domnului, noi, credincioșii nu mai stăm sub apăsarea păcatului, ci sub revărsarea harului

„Înalta-te mai mult prin viață decât prin gândire.” Sfântul Grigorie de Nazianz

dumnezeiesc, care face să rodească în sufletele noastre iubirea, bunătatea, respectul unuia față de altul, buna înțelegere, ajutoarea aproapelui, conlucrarea spre plinirea binelui în lume și tot ce este plăcut lui Dumnezeu. Acum înțelegem mai bine adevărul cuvintelor Scripturii: „Cu noi este Dumnezeu”, căci El este Mielul care „junghiat” stă la temelie mântuirii. Prin El, din nevredețnici, vinovați, pierduți, am devenit nevinovați, regăsiți și prețuiți, înzestrați cu puteri negrăite ca să ne înălțăm de pe pământ la cer. El ne-a împăcat cu Dumnezeu luând asupra Sa pedeapsa ce ni se cuvenea nouă și ne-a „răscumpărat din blestemul legii, făcându-se pentru noi blestem” (Galateni 3, 13). În persoana divino-umană a Fiului lui Dumnezeu, devenit Fiul Omului, firea omenească s-a ridicat la demnitatea sa de coroană a creațiunii, la așezarea sa – și cu trupul – pe tronul dumnezeiesc, ca Domnul și Stăpânul universului, așa cum l-a rânduit Dumnezeu din faptul creațiunii. Pe de altă parte arată originea divină a trupului care este creat de El, cu mâna Sa la fel ca și sufletul. Sfântul Apostol Pavel redă, în chip clar și luminos, învățătura creștină despre demnitatea, valoarea și sfințenia trupului omenească, scriind Corintenilor: „Nu știți că sunteți templul lui Dumnezeu și Duhul Său locuiește în voi?” (I Corinteni 3, 16). După învățătura creștină, trupul nu trebuie înjosit, disprețuit, chinuit, batjocorit, spurcat cu vorbe și fapte murdare. El nu trebuie făcut instrument al celui rău, al poftelor și plăcerilor inferioare. Nu trebuie făcut izvor de

păcate și fărâdeleji în viață. Dimpotrivă, el trebuie îngrijit, curățat, prețuit și sfințit. El trebuie scos din puterea forțelor păcatului, scos din puterile instinctelor josnice care-l degradează și toate dorințele, aspirațiile și pasiunile lui trebuiesc canalizate rațional, normal, ca să devină templu în care, intrând Domnul Iisus Hristos prin Sfânta Împărtășanie, să locuiască Hristos în noi.

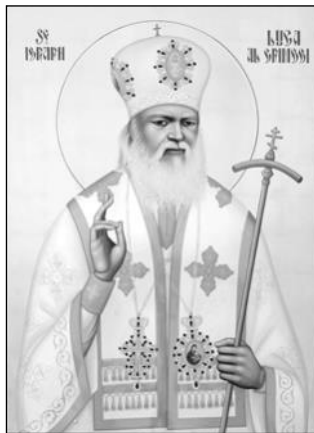
Trupul să ne fie curat, loc sfânt în care sufletul să slujească lui Iisus, aducându-l rugăciuni și cinstire spre slava Lui.

De aceea se cuvine ca noi, aici pe pământ, să trăim o viață cu Hristos și prin Hristos, pe care să-L purtăm în sufletul și faptele noastre, întăriți în credința că Domnul Cel înălțat la cer este cu noi, că șade cu Trupul de-a dreapta Tatălui și ne cheamă la El ca să ne sfințim sufletul și trupul și să rămânem ai Săi pe veci. Amin.

Hristos S-a înălțat!

SFÂNTUL IERARH LUCA AL CRIMEEI

Pe 11 iunie, Biserica îl prăznuiește pe Sfântul Luca, Arhiepiscopul Crimeei și Simferopolului, om de știință valoros și vestit, profesor de chirurgie, apreciat în lumea medicală pentru descoperirile sale, dar și un mare propo-

„Nu-l lua în seamă pe cel în care inima ta nu se încrede” Pimen

văduitor și pătimitor pentru dreapta credință în vremea stăpânirii bolșevice din Rusia.

După o viață de realizări medicale și lupte duhovnicești în mărturisirea dreptei credințe, Sfântul Luca a trecut la Domnul pe când se afla în scaunul de Arhiepiscop al Simferopolului, pe 11 iunie 1961.

Cele din urmă cuvinte ale Sfântului Luca:

„Copiii mei, cu mare stăruință vă îndemn, înarmați-vă cu pavăza dată de la Dumnezeu, ca să vă puteți păzi de uneltirile diavolului. Nici nu vă închipuiți ce viclean este. Nu trebuie să luptăm cu oamenii, ci cu stăpânii și puterile, adică duhurile rele. Aveți grijă! Diavolului nu-i este de folos să gândească și să simtă cineva că îi stă aproape. Un vrăjmaș ascuns și necunoscut e mai primejdios decât unul văzut. O, cât de mare și de groaznică e oastea dracilor! Fără de număr este hoarda lor întunecată! Neschimbată, neobosită, zi și noapte căutând a ne face să cădem pe noi, toți cei ce credem în numele lui Hristos, să ne ademenească pe calea necredinței, a vicleniei și a necuviinței. Acești vrăjmași nevăzuți ai lui Dumnezeu au ca singur rost, zi și noapte, nimicirea noastră. Însă nu vă temeți, luați putere din numele lui Iisus!”

SĂ ȘTII UNDE SĂ CAUȚI

Se povestește că era cândva o căprioară care simțea în nări un puternic parfum de mosc. Mireasma se ase-

măna cu cântecul unui flaut, la a căruia chemare nimeni nu putea rezista.

Căprioara nu izbutea să priceapă de unde venea acea mireasmă care o tulbura într-atât. Și iată, că a pornit în fugă - din codru în codru - în căutarea izvorului acelei minunate și tulburător parfum. Alerga precum o săgeată prin păduri și acel parfum o însoțea mereu, plutind în aer.

Căutarea era tot ceea ce mai știa.

Biata făptură nu se mai gândea nici la hrană, nici la apă, nici la somn. Ea nu știa de unde venea chemarea acelei miresme, dar simțea că trebuie să-i dea

ascultare, căutându-i urma prin păduri, peste văi și munți. Dar, la un moment dat, înfometată, ostenită, fără nici o vlagă și alergând la întâmplare, alunecă de pe o stâncă și căzu rănindu-se de moarte. Căprioara își linse pieptul însângerat și, în acea clipă, descoperi un lucru de necrezut: parfumul, acea mireasmă care o vrăjise, venea chiar din trupul ei, din acel „săculeț” de mosc pe care îl au toate căprioarele din specia sa pe piept! Biata făptură respiră adânc acel parfum...

Deseori simțim un dor de neînțeles și căutăm bucurie în toate lucrurile de nimic. E de ajuns să pleci puțin capul în piept ca să descoperi că împărăția lui Dumnezeu este în inima ta!

FETELOR, NU VĂ CĂSĂTORIȚI CU BĂIEȚII CARE SE MASTURBEAZĂ! (II)

(Claudiu Bălan - www.ortodoxiatinerilor.ro)

În primul rând ar trebuie să știți că masturbarea este „anticamera” adulterului. Asta ce înseamnă?

Înseamnă că un bărbat se auto-excită atunci când vede imagini cu femei goale. Deci masturbarea este un act sexual de personalizat (fără apropierea și atingerea celuilalt partener) dar care la nivel mental se desfășoară parțial asemenea unui act sexual normal. Practic, așa cum spune și Hristos în Evanghelie, simpla pofțire mentală a unei femei ne face să săvârșim adulter, adică ne duce în postura de a consuma mental un act sexual, cu excitația fizică asemănătoare apropierii de o femeie.

Un bărbat care se masturbează uitându-se la o femeie goală face sex cu „ea” în mintea lui. Neîntemeindu-se sufletește

aceste relații sexuale, bărbatul va avea nevoie de nouitate, și va viziona alte și alte femei goale. Practic un dependent de masturbare, face în câțiva ani sex cu zeci și sute de femei virtuale... poate chiar mii, în funcție de intensitatea patimii lui.

Acum, gândiți-vă fetelor, ce se întâmplă cu un băiat cu care voi vă căsătoriți, el având la nivel mental contact sexual cu sute de femei?

Dacă vi se pare că un act sexual la nivel mental e puțin lucru, atunci vă voi descrie puțin lucrurile, ca să înțelegeți la ce mă refer. Un bărbat dependent de masturbare a văzut la viața lui foarte mulți săni goi, funduri goale, picioare desfăcute, a văzut „n” poziții sexuale, „n” locuri în care poți face sex, a văzut perversiuni, a văzut și învățat multe gesturi sexuale degradante pe care va încerca să le transpună în practică atunci când va avea ocazia. (va urma)

Programul liturgic: 6-12 iunie 2016	ZILNC	7:30	Sfânta Liturghie (Parastase)
	Luni	18:00	Acatistul Sfântului Ierarh Nectarie din Eghina
	Miercuri	18:00	Priveghere
	Joi	8:00	Acatistul Înălțării Domnului și Sfânta Liturghie (Nu se fac parastase)
	Vineri	18:00	Priveghere
	Sâmbătă	7:30 17:00	Sf. Maslu și Sfânta Liturghie - Sf. Ierarh Luca al Crimeei (Parastase) Vecernia, Utrenia și Acatistul Sfântului Ierarh Luca al Crimeei
	Duminică	8:00	Ceasurile Împărătești, Acatistul Mântuitorului și Sfânta Liturghie (Nu se fac parastase)

Preot paroh: Marius Iacobeanu - 0745.760.239; Preot slujitor: Eugen Ciuche - 0744.862.191
Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Digul Birnat 19, Bacău. Email: parohialazaret@yahoo.com

Cont bancar: Parohia Ortodoxă Lazaret RO79 RNCB 0026 0308 8182 0001

Revistă săptămânală de zidire sufletească, editată de Parohia Ortodoxă Lazaret, cu binecuvântarea ÎPS Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului.